

Kronika podsvětí

Iva si nadšeně pročítá sms. Hurá, zítra spí u Jitky v chatičce, už je to jistý. Ovšem něco takového se neobejde bez koly, brambůrek a nějakých těch bonbonů. Sáhla po kasičce na dlouhé polici mezi obrázky a porcelánovou soškou koní. Zatřepala s ní, aby zjistila, zdali v ní něco po nákupech nového oblečení zbylo. Ozvalo se jen malé zachrastění pár mincí. Protože se jí nechtělo pracně vyndavat a ještě pracněji zandavat nevelký špunt na dně kasičky ve tvaru černého koně s rozevlátou hřívou a ocasem, jenž vypadal tak hrdě a vznešeně, jak jen kůň může vypadat, obrátila kasičku vzhůru nohama a silně zatřepala. Po pár nezdařilých pokusech se přece jen neposlušné mince uráčily projít úzkým podlouhlým otvorem a neslyšně dopadnout na matraci bez jediného cinknutí. Iva je přejede očima. Nalezne jen ohmatanou dvacetikorunu a padesátikorunu a několik blýskavých korun, dvoukorun a dvě pětikoruny. To by mělo na nákup bohatě stačit, ba dokonce jí i pár drobáků zbude. Pečlivě uložila peníze do smetanově bílé peněženky s modrým kvítkem. Seběhla do malého krámků na návsi, kde vše sehnala.

Ted' to jen chtělo počkat do sedmi a dojet na konec vísky táhnoucí se podél silnice. Jak to však bývá, když se na něco hodně těšíte, čas se vleče jako šnečí maratón. Ručičky na ciferníku se za nekonečnou dobu jakoby naschvál ani nepohnou z místa. Ovšem jednou musí malá ručička docestovat na sedmičku a velká na dvanáctku a vy se musíte dočkat toho, na co se těšíte. Tak to bylo i u Ivy: netrpělivě čekala a co chvíli vždy její natěšený pohled zabloudil ke skoro nehybným ručičkám. Nakonec se ale přece jen dočkala.

Na hlavu si nasadila červenou přilbu a přes rameno si přehodila nevelký batůžek nacpaný vším možným od sladkostí až po baterku a penál. Seběhla dolů a při průchodu kuchyní oznámila mamce odchod. „Tak ahoj, Ivu.“ A jako obvykle dodává: „Nedělejte žádné hlouposti a chovejte se slušně.“ Říká to s trochou vážnosti a káravosti, tak jako většina matek svým dětem.

Tak jako obvykle Iva odpoví: „Nojooo.“ Po chvíli již je v garáži a nasedá na své parádní kolo. Nenamazaná vrátka za ní jen vrznou.

Po asfaltové silnici se jede dobře hlavně z kopce, takže cestu k Jitce zvládla prakticky bez šlapání. Zpět to bude jiné kafe...

Dojela k lesu, kde zatočila na rozježděnou polní cestu, jež vedla k Jitce domů. Iva zastavila před zelenou brankou a zazvonila. Dolehlo k ní hodně vzdálené „tudun“. Od dveří rodinného domku na zazvonění reagoval nevelký psík, který ji přiběhl přivítat zuřivým štěkotem. Asi po minutě mu došlo, že tohle je Iva, a ta není cizí, dokonce mu občas přinese něco dobrého. Než se ale začal prosebně až loudivě na Ivu dívat, přišla Jitka a odvedla Ivu k nim domů. Iva pomohla odnést Jitce věci do nevelké chatičky za domem. Postupně donesly deky, skleničky, misky a několik dalších věcí.

Bylo půl desáté, když zalezly do chatičky. Rozsvítily bledé světlo. Bylo jasné, že se hovor protáhne dlouho do noci a jídlo nepřijde vniveč. Bavily se o všem možném. A když bylo před půlnocí, Jitka zrovna předváděla jednu nafoukanou spolužačku skutečně směšným způsobem. Zrovna když přecházela komickým krokem místnost, najednou se jedno podlahové prkno pod Jitčinou vahou nadzvedlo. Trochu jí to její výstup zkazilo, protože upadla. Prkno se ale už nevrátilo do původního stavu. Zůstalo ležet přes díru. Dívky zvědavě nakoukly. Prostor pod podlahou nebyl prázdný. Na dně ležela kniha. Velká a velmi tlustá. Nebylo na ni pořádně vidět. Na deskách se usadila špína, protože kdosi na ni, nejspíš úmyslně, nasypal hlínu. Okamžik na knihu zíraly a obě si kladly otázku, co to má znamenat - kniha pod prkny podlahy? Chtěl jí někdo ukrýt? Proč? Je to jen stará páchnoucí kniha. První zareagovala na objev Iva. Shýbla se pro ni. Setřepala ze starých desek hlínu do díry. Chatičku zaplavil mrtvolný puch. Ovšem to děvčata elegantně vyřešila. Jitka hmátla po jahodovém deodorantu a s hlasitým „pššš“ přetloukla puch a tím ovšem i první varování o tom, že tato kniha není jen

tak obyčejná, nevinná četba. Dívky, nedbajíc na nic, otevřely knihu. Z nažloutlých zkroucených listů popsaných krvavě rudým inkoustem je ovanul bodavý chlad, díky němuž přeběhl po zádech dívkám mráz, a na rukou i na nohou jim vyskákala jako na povel husí kůže. To opět přešly, téměř ignorovaly, že nějaký chlad, puch a tudíž asi i nebezpečí existuje, a zvědavě začaly číst. Každé přečtené slovo vzplálo plamenem. Lesem v okolí chaty se naráz přehnala vichřice a Jitčin pes vyl táhlé bojácné varování. Pozdě. Listy té divné knihy se zčeřily jako voda. To dívky zarazilo, ale Jitka ještě naneštěstí vykoktala: „Nen, nen, nenkonía.“ Poslední nevzplálé slovo vzplálo rudým plamenem a otočilo klíčem v zámku do podsvětí. Kniha otevřela průchod, doslova je vucula...

Jitka s Ivou padaly nicotou do nicoty. Točily se a vítr jim vysával vzduch z plic. Už se začaly loučit se životem, protože nedostatek kyslíku byl alarmující. Točila se jim z toho hlava. Náhle se jim však všechny myšlenky na smrt vytratily stejně rychle, jako přišly. Ta strašná cesta skončila a ony dopadly na šedou prašnou zem. Lačně se nadechly. Vzduch odporně smrděl, ale po chvíli si na jeho odpornou chuť zvykly.

Přestože na obloze (dá - li se ten nekonečný prostor tak nazvat) nebylo nic, co by osvětlovalo mrtvou pustinu alespoň slabým přízračným světlem, viděly, protože ono přízračné světlo rozptýlilo tmou, a tak bylo vidět jako za šera. Bázlivě se rozhlédly, kde to vlastně přistály. Nacházely se v nevelké horské rokli s kolmými stěnami, mezi nimiž se nalézal jediný temný uzoulinký průchod ven do tajuplných pustých hor. Jitka se rozhlédla a přepadl ji strach z tohoto světa. Kdesi z dálky po lehkém vánku, jež občas pročísl stojatý nevábný vzduch, se přihnal velice intenzivní puch, jež by nakopl každého s takovou jistotou jako zkažené vejce v těsném bytě. Jitku jakási neviditelná ruka strkala pryč a roztřesený hlas vybízel s neočekávaným spěchem: „Pryč!“ Jitka se jen z nutnosti nadechla pachy připomínající uschlou krev, zkažené maso a jakési neznámé směsice pachů, které jí nepřipomínaly nic známého. Chtěla říct: „Pojďme pryč, nemám z toho dobrý pocit.“ Ani nemusela, protože Iva už ji táhla pryč do nevelké škvíry mezi kameny, protože puch zesílil a blížil se. Iva udělala přesně to, co chtěla udělat Jitka už dávno. Zbaběle utéct do úkrytu a schoulit se do klubíčka a pokud možno nebýt odhalená.

V těsném úkrytu se tísnily jako sardinky v konzervě. Čekaly. Po chvíli zaslechly z té krabaté uzounké trhliny chroptění. Ve tmě se objevily postavy. Dívky zatajily dech. Věděly, že jsou dobře ukryty, že by je ve škvíře nespatriilo ani nejbystřejší oko, ale přesto se strachem celé trásly. Ze skuliny měly dokonalý přehled o tom, co se děje v jejich blízkém okolí, a tak nehybně přihlížely. Ovšem to, co uviděly, jim málem převrátilo žaludek na ruby. Ze stínu vyšli tvorové v mírném předklonu a klátivou chůzí ze strany na stranu se blížili. Na sobě měli hadry a někteří zbytky drátěné košile. Z těl jim trčely šípky a z sečných ran po těle netekla krev, ale její zaschlé zbytky, vsáknuté do chatrného oděvu. Spouště chyběla nějaká končetina nebo z nich vylezly vnitřnosti. Ve znetvořených tvářích posetých jizvami prosvítaly oči. Tedy jen jejich bělmo. Na propocených vlasech seděla přilba. A ti, co měli ruce, třímali zbraně. Od zrezlých zubatých mečů až po polámaná kopí. Celá tato skupina vypadala odporně. Dívkám se zvedal žaludek nacpaný všemi možnými sladkostmi. Lapaly po vzduchu. „To snad ne!“ pomyslela si Jitka. „Oni mají určitě dobrý čich. Jsme v pasti, lapí nás!“ Jitka se moc nemýlila. Tvorové je skutečně ucítili, avšak ne jejich pach, ale jejich život. Nejdřív začal věřit jen jeden, ale další se pomalu přidávali. A byli by se odhodlali hledat zdroj živočišného pachu, kdyby ten největší z nich, asi vůdce, neřekl: „Fouká vítr a dovál sem pach z chrámu, nezatežujte se a jděte, není čas koukat, co kde lítá.“ Tím dívky zachránil. Celá ta podivuhodná tlupa „lidí“ šla dál přes údolí, až nakonec zmizela ve skále. Teprve až když vyvanul jejich pach, odvážily se dívky vylézt z úkrytu. Bázlivě se rozhlédly a pak tichými plíživými kroky došly k trhlině, jedinému východu z údolí do volných hor. Naskytl se jim pohled na mrtvou krajinu, holé vrcholky hor a mrtvé pahýly stromů. „Jako by snad neexistovala jiná barva než ta smuteční černá, šedá a bílá,“ podivovala se Iva. Připadala si jako někde v černobílém

hororovém filmu. Bohužel ony dvě se staly součástí děje a není jim přidělena role. Takže bohužel neví, co mají dělat.

Iva si náhle všimla: „Támhle na kopci je nějaký kostel nebo chrám. Pojdme se podívat blíž, nevypadá to daleko.“ Protože nepadl další návrh, co dělat, vydaly se tím směrem. Stále se však bázně ohlížely a při každém zašustění ztuhly a dlouze naslouchaly. Naštěstí to byl vždy jen vítr a jiné nebezpečí nehrozilo. Po chvíli chůze narazily na dlážděnou udržovanou cestu, která jako had obtáčela kopec, na němž jako koruna sedí chrám z bílého kamene. Dívky viděly, že teď na to vysoké místo proudí davy postav. Dav se vlekl do příkrého kopce a podle toho, co pochytily z úryvků rozhovorů, jimž docela rozuměly, protože se zas tak nelišil od řeči lidí, šli všichni hledat úkryt do posledního nezdolaného opevnění. Dav je vtáhl dovnitř za mohutné hradby, jenž byly plně osazeny. Uvnitř vysoké budovy se tísnily ženy s dětmi a kněží. Napřed nevěděly, kam se ztratit, nakonec se přece jen jedno místo našlo. Našly si místo mezi mnoha sloupy a sedly si. Napřed se ale porozhlédly kolem, protože v růžových kalhotách a v dlouhém, momentálně špinavém triku s modrým potiskem, tady vypadaly více než výstředně. Jestliže měly zapadnout, potřebovaly najít nějaké šaty. Vydaly se na průzkum. V jedné místnosti, kterou záhy objevily, bylo docela dost oblečení. A všechno to byly stejnokroje obyvatel chrámu. Složily si své oblečení a převlékly se do bílých hábů. Celou dobu doufaly, že si nikdo nevšimne, že sem nepatří. Jitka vyšla z místnosti ven a Iva hned za ní. S klidem v myslích si sedly na své místo za sloupy. Iva tiše řekla: „Co teď? Unikli jsme těm mrtvolám, ale tady se schyluje k bitvě a my nemůžeme pryč.“ Jitka si povzdechla a stejně sklesle odpověděla: „Nemůžeme, protože ta pitomá bichle si zmizela nebo možná zůstala u nás v chatičce a vůbec se jí nechce nás vrátit zpět domů.“ Iva se Jitky zeptala: „Co to tu tak páchne?“ Vykoukla z okna s nadějí na čistší vzduch. Ohromena tím, co uviděla, však málem zapomněla dýchat a vytřeštěně hleděla na černou louku, kterou tvořilo nesčetné množství zohyzděných mrtvol. Místo ptáků a hmyzu nad nimi poletovala hejna tvorů připomínající netopýry ve velikosti hus. Netopýří křídla patřila tvorečkovi připomínajícího malého človíčka se špičatýma ušima a ostrými zuby, jimiž se snažili zlikvidovat obránce pevnosti. A co víc - nad zohyzděnými mrtvolami se tyčili trollové, jimž připadla role živých beranidel. Svou silou měli probourávat vrata ve vnitřních prostorech chrámu. Jitka se odtáhla a špitla: „To je horší než ta nejčernější noční můra!“ řekla sklesle, a protože nic nezmohly, tak jen čekaly v mučivých chvílích nejistoty. Obrana pomalu odpadávala, a tak se večer útočníci dobili dovnitř. Vpředu poskakovaly odseknuté části nepřátel, jež se skládaly jako puzzle, ale ne vždy správně, takže se stávalo, že jste potkali pronásledovatele s dlaní místo chodidla či vás pronásledovala uťatá hlava s průvodem prstů. Jitka s Ivou se třásly hrůzou již při pohledu na tu obrovskou armádu a úprkem jako všichni ustupovaly do prostředního sálu, protože smrt se blížila.

Dívky utíkaly do středového sálu, když náhle uslyšely za sebou neradostný hrdelní smích. Ohlédly se. Spatřily utnutou hlavu připojenou na noze, jak nemotorně poskakuje. Kolem ní se shromáždily useknuté části, jimž se nepovedlo složit do původního stavu, jelikož nenašly zbytek ze svého těla. I tak působily však dost škody. Jitka s Ivou se naneštěstí zastavily a hleděly na hnijící, nevábně páchnoucí části těl. Jitka zbledla. Ten pohled na části těla v pokročilém stadiu rozkladu jí nesvědčil. Iva si naštěstí včas uvědomila nutnost co nejrychleji odejít, protože se blížili poskládaní bojovníci a ti by jim to spočítali.

Ty usekané části dělaly přední voj. Musí pryč, nedaleko je slyšet boj a není pochyb, že nepřítel prorazí chabou obranou. Však do bezpečí schází jen kousek běhu chodbou. Holky se chtějí dát opět do běhu a utíkat dál, když se zarazí. Před nimi se ve vší tichosti se seřadily usekané části a to velice rychle. Náhle byly v kruhu, zalitovaly přerušeni běhu. Ivě se zvedal žaludek z trčících šlach a cuků hnijícího masa. Pohlédla na jednu i na druhou stranu, ale ty potvory nenechaly nikde ani škvíru, kruh byl uzavřený. Měla chuť hystericky zaječet, ale to nebyl dobrý nápad, upozorňovat na sebe, a proto ho zamítla. Druhý zoufalý pohled nebyl už

tak strašný, proto skoro omdlávající Jitce odvážně řekla: „Vždyť jsou tak mrňaví, to projdeme.“ Zapomněla však zmínit, že jsou „zákeřní jako ďáblové.“ Nato se rozběhla, nedbajíc na to, že po ní chňapou ruce s dlouhými špinavými nehty a škubou jí nový oblek a ta hlava na noze vřeští neustále dokola jako zaseknutá: „Roztrhejte je... roztrhejte je, dělejte... vy nemehla!“ Protože se jí zdálo, že ji spolubojovníci neposlouchají a viděla jen nezdar s neúspěchem, vložila se do toho sama. Přiskočila v pravou chvíli a Jitce zákeřně podrazila nohy. Ta se skácela na tvrdou podlahu a zavalila několik chodidel a dlaní. Rázem měla u sebe celé procesí torz těl. Hlava propukla v hurónský smích. Ivě se zvedal žaludek a jako už po několikáté si pomyslela: „Tohle je konec.“ Není divu, ruce s dlouhými drápy ji začaly drásat, asi jí unikl bolestný výkřik, který povzbudil hlavu k ještě hurónštějšímu a šílenějšímu smíchu. Jitka, protože byla jen kousek od ní, zašlápla několik osobních hlídačů, kteří jí zabraňovaly, aby Ivě pomohla. Nedařilo se jim Jitku zadržet, zato zabíjely drahocenné chvíle na záchranu. Co chvíli se nějaký shnilý hnát dostal do nebezpečné blízkosti jejího krku a chvíli trvalo, než se ho zbavila. Další Ivin výkřik jí však dal odvahu a sílu jednat rychle. V hlavě se jí rozhořel žár pořádného vzteku vůči těm malým potvorám a hlavně té odporné hlavě, jež se smála Ivině bolesti. Přeskočila houf paží, které zachytly nové roucho a poznamenaly ho dlouhou trhlinou. Než si hlava stačila uvědomit Jitčinu přítomnost, už se díky vzteklému kopanci kutálela po podlaze a pak s poskakováním seskákala po špinavých schodech do patra pod nimi. Torza těl se vydala okamžitě za ní, aby jí pomohla na nohu. Některé části se ale nechtěly živé kořisti jen tak vzdát. Držely se Ivy jako klíšťata, a tak potom, co jí Jitka pomohla na nohy, visely z roztrhaného stejnokroje neochotny se pustit. Jitka je bez rozmyšlení škubáním odtrhala i s kusy látky i za cenu viditelných hlubokých škrábanců. Sotva se zbavily posledního dotěry, sprintem utíkaly pryč v roztrhaných zakrvácených šatech. Do sálu, kde za nimi zapadla těžká vrata.

Naneštěstí do přeplněného sálu okny vlítli přerostlí netopýři a to začal ten pravý chaos a panika. Lidé zmateně utíkali. Na koho netopýři zaútočili, ten křičel bolestí, protože tito tvorové byli zřejmě dlouho o hladu, a tak ukusovali prsty a z rozdrásaných tváří vyžírali oči a vytrhávali kusy masa. Ivy a Jitky si zatím nevšímali, jelikož měli prozatím jinou „práci.“ Iva s Jitkou zmateně pobíhaly a snažily se najít úkryt. Prokličkováním se dostaly do středu obrovského sálu, kde stál silný sloup. Opíral se o něj stařec ve stejnokroji chrámu. Z vrásčité vážné tváře se dalo vyčíst, jak moc má naspěch. Za nesrozumitelného mumlání rychle něco drápal pavím, dosti ošuntělým brkem, do knihy. Byl tak zabraný do své práce, že ani neslyšel, jak Iva překvapeně vyjekla: „To je ta kniha, ale asi v novém vydání, ten stařec ji ještě nedopsal. Vrátily jsme se v čase?“ Jitka nevěděla, zdali se radovat z tohoto objevu. Kniha není dopsaná a co víc, má ji ten stařec. Nahlas vyslovila jednu z pálivých myšlenek: „Co teď? Ten stařec knihu zajisté dobrovolně nevydá.“

Vtom se ozvala rána. Vrata povolila pod nápořem trollů a dovnitř se hrnuli mrtví bojovníci. Setkali se pouze se slabou obranou a zahrnuli všechny přítomné smrtícím deštěm šípů. Pár jich prolétlo i v těsné blízkosti dívek a zasáhlo písaře. Ten chvíli se smrtelnými zraněními bojoval. Rudá skvrna na šatu rostla a s krví unikající z těla unikal i život. Písař s posledních sil dopsal poslední řádek. Smrt již netrpělivě přešlapovala. Podle toho také poslední řádek vypadal. Nedalo se ani mluvit o písmu, ale jen o nesrozumitelné vlnovce.

Náhle se vše začalo trást a okny fučel ledový víchř, přízračné světlo zmizelo, poslední zbyteček se nacházel v sále. Jitka bleskurychle sebrala knihu z rukou mrtvého pisatele a začala číst tajemná slova. Ta však nereagovala, ani nezasvítla, natož aby hořela, výsměšně na ni pokukovala pod závojem nesrozumitelnosti. To ji našťvalo, a tak zaklela: „To snad není možný, ona si přestane fungovat, když to nejvíc potřebujeme.“ Iva však měla víc fantazie, a tak ji napadlo prostinké řešení. Chceme opačný úkon než minule, když nás sem kniha dovlekla. Tedy i směr otáčení klíče se musí obrátit. Číst slova odzdoła nahoru a zprava doleva by mělo fungovat. Beze slova vytrhla Jitce bichli z rukou a bez vysvětlení začala číst

pomalým tempem. Jitka se ani nerozčílila, protože viděla, že to funguje. Slova stále rudla a plála vyhasínajícím plamenem. Iva se hlemýždím tempem doplázila pomalu ke konci. Jitka se jen znepokojivě dívala na poslední zbytečky obránců a obrovskou převahu útočníků. To nemohou stihnout! Naděje padala jako domeček z karet pod náporom větru. Jitka netrpělivě vyzývala Ivu ke spěchu a neustále se ptala, kde čte, jelikož nepřítel se kolem nich rojilo stále více a více. Obránci je nedovedli zadržet a prokluzovali mezi nimi jednotlivci i skupinky mrtvých netvorů, jež obstarávaly skutečná jatka mezi bezbrannými lidmi. Náhle se objevila skupinka nových útočníků. Bylo jasné, co zamýšlejí. Natáhli tětivy, do nichž byly založeny černé šípy, a celkem rychle zamířili. Naštěstí Iva v tu chvíli už dočetla, a tak místo temnoty a ostré bolesti v hrudi, ucítily obě zase nedostatek kyslíku a opět padání nicotou. Šípy dopadly s třesknutím na místo, kde před mžikem postávaly. Místo do měkkého masa narazily na tvrdý kámen. Právě včas zmizely šípům a i konci světa. Tím zmizely poslední kapičky světla a chrám spadl. Z posvátných zdí obdivuhodného chrámu zbyly pouze ruiny, jež pohřbily poslední živé bytosti v sutí.

Jitka s Ivou se vyděšené vrátily do chatičky. Měly jen chvilinku na dospání, vymyšlení odůvodnění škrábanců a převlečení do „civilního“ oblečení, jelikož slunce se už skoro dralo zpoza východního obzoru.

Avšak po této návštěvě se leccos změnilo. Sladký spánek dívkám ztrpkl, okořeněný nočními můrami, v nichž oni Smrti neunikli a ona si vybrala daň za krátkou návštěvu světa, kterému neříkáme jinak než Podsvětí. Nikdo však neví o dřívější kráse mrtvé pustiny...

V noci se dívky bály spánku jako čert kříže, se zavřením očí se do odpočinku vkrádala hrůza, smrt a ozvěna smíchu té prapodivně znetvořené hlavy. Prášky na spaní sice usnutí zaručily, ale zatarasily únik z nočních můr trhavým probuzením. Nic však netrvá věčně, a tak i nálepka hrůzy pomalu zmizela a zbyla po ní jen jizva, jež připomínala Kronika Podsvětí a otřesné zážitky z krátkého pobytu v dobách boje o přežití světa, který Tma vyhrála. I kniha ztratila svou přemístovací moc. Dívky nenalezly nikdy dost odvahy podívat se do ní znovu, a tak kniha zmizela zpět do vlhké díry a nikdo se nikdy nedozvěděl, jak se krásný kraj změnil v pustinu a poušť černé tmy, jež skryla veškeré hrůzy, ale i vzpomínky na lepší časy.

**Kamila Loučková, 14 let, 8. B, kroužek tvůrčího psaní při ZŠ J. J. Ryby Rožmitál p. Tř.
Komenského 543, PSČ 262 42, tel. 318 665 172 – 3, e – mail: zsjiiryby@zsrozmital.cz
Adresa autorky: Kamila Loučková, Bezděkov 2, pošta Rožmitál p. Tř., PSČ 262 42
Vedoucí kroužku: Věra Halíková**